

Konwencja o stworzeniu systemu rejestracji testamentów

Bazyilea, 16.V.1972

Państwa członkowskie Rady Europy, sygnatariusze niniejszej Konwencji,

Uznając, że celem Rady Europy jest osiągnięcie większej jedności jej członków;

Pragnąc stworzyć system pozwalający testatorowi na zarejestrowanie swojego testamentu w celu zmniejszenia ryzyka, że pozostanie on nieznanym lub będzie ujawniony z opóźnieniem z jednej strony i w celu ułatwienia ujawnienia tegoż testamentu po śmierci testatora z drugiej strony;

Przekonane, że taki system ułatwi w szczególności ujawnianie testamentów sporządzonych za granicą,

Uzgodniły, co następuje:

Artykuł 1

Umawiające się Państwa zobowiązują się do stworzenia, zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji, systemu rejestracji testamentów w celu ułatwienia ujawnienia testamentu po śmierci testatora.

Artykuł 2

Celem wprowadzenia niniejszej Konwencji w życie każde z Umawiających się Państw stworzy lub wyznaczy jedną lub kilka instytucji odpowiedzialnych za rejestrowanie testamentów przewidziane w niniejszej Konwencji, które to instytucje będą udzielać odpowiedzi na zapytania o informacje przedstawione zgodnie z paragrafem 2 artykułu 8.

Artykuł 3

1. W celu ułatwienia powiązań międzynarodowych, każde z Umawiających się Państw wyznaczy instytucję narodową, która, drogą bezpośrednią:
 - a. przystąpi, w innych Umawiających się Państwach, do rejestracji przewidzianych w artykule 6;
 - b. będzie otrzymywała zapytania o informacje od instytucji narodowych innych Umawiających się Państw i rozpatrzy je na warunkach przewidzianych w artykule 8.
2. Każde z Umawiających się Państw powiadomi Sekretarza Generalnego Rady Europy o nazwie i adresie instytucji wyznaczonej zgodnie z przepisem poprzedniego paragrafu.

Artykuł 4

1. Przedmiotem rejestracji w Umawiającym się Państwie będą:
 - a. testamenty w formie aktu notarialnego sporządzone przed notariuszem, organem władzy publicznej lub każdą inną osobą upoważnioną do tego przez prawo tegoż Państwa, jak również inne testamenty, które zostały oficjalnie powierzone jednej z tych władz lub osób, posiadających zdolność przyjęcia testamentu w depozyt;
 - b. testamenty holograficzne, które, jeśli pozwala na to prawo tegoż Państwa, zostały powierzone notariuszowi, organowi władzy

publicznej lub jakiegokolwiek innej osobie upoważnionej do tego przez prawo tegoż Państwa, bez sporządzania oficjalnego aktu złożenia w depozyt. Jeśli prawo tego Państwa tego nie zabrania, testator może sprzeciwić się rejestracji.

2. Przedmiotem rejestracji będą również, jeśli są sporządzone w formie, która, zgodnie z poprzednim paragrafem, pociąga za sobą obowiązek rejestracji, wszelkie wycofania, odwołania i inne zmiany testamentów zarejestrowanych zgodnie z niniejszym artykułem.
3. Każde z Umawiających się Państw ma prawo nie stosować postanowień niniejszego artykułu do testamentów złożonych w depozyt władzom wojskowym.

Artykuł 5

1. Rejestracja będzie dokonywana na wniosek notariusza, organu władzy publicznej lub osoby, o której mowa w paragrafie 1 artykułu 4.
2. Niemniej jednak każde z Umawiających się Państw może przewidzieć, w przypadkach szczególnych określonych jego prawem i na warunkach w nim ustalonych, możliwość rejestracji dokonywanej przez testatora.

Artykuł 6

1. Rejestracja nie podlega, w odniesieniu do testatora, żadnym warunkom związanym z narodowością i miejscem zamieszkania.
2. Na wniosek testatora notariusz, organ władzy państwowej lub osoba, o której mowa w artykule 4, przystąpią do rejestracji nie tylko w Państwie, w którym testament został sporządzony lub złożony w depozyt, ale również, za pośrednictwem instytucji narodowych, w innych Umawiających się Państwach.

Artykuł 7

1. Wniosek o rejestrację zawierać będzie przynajmniej następujące informacje:
 - a. nazwisko i imiona testatora lub spadkodawcy (w tym nazwisko panieńskie, jeśli zajdzie taka okoliczność);
 - b. data i miejsce (jeśli miejsce nie jest znane - nazwa kraju) urodzenia;
 - c. adres lub zadeklarowane miejsce stałego zamieszkania;
 - d. nazwa i data rejestrowanego aktu;
 - e. nazwisko i adres notariusza, organu władzy publicznej lub osoby, która otrzymała akt lub która ma go w depozycie.
2. Dane te muszą figurować we wpisie w formie określonej przez każde Umawiające się Państwo.
3. Okres ważności wpisu może zostać określony przez prawo każdego z Umawiających się Państw.

Artykuł 8

1. Wpis musi pozostać niejawny za życia testatora.
2. Po śmierci testatora, każda osoba będzie mogła, po przedstawieniu odpisu aktu zgonu lub jakiegokolwiek innego dokumentu poświadczającego zgon, otrzymać informacje, o których mowa w artykule 7.
3. Jeśli testament został sporządzony wspólnie przez dwie lub więcej osób, postanowienia paragrafu 2 niniejszego artykułu stosować się będą w przypadku śmierci jednego z testatorów, pomimo postanowień paragrafu 1.

Artykuł 9

Usługi pomiędzy Umawiającymi się Państwami, realizowane zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji, są świadczone bezpłatnie.

Artykuł 10

Żadne z postanowień niniejszej Konwencji nie narusza reguł, które, w każdym z Umawiających się Państw, dotyczą ważności testamentów oraz innych aktów, o których mowa w niniejszej Konwencji.

Artykuł 11

Każde z Umawiających się Państw ma prawo, na warunkach, jakie samo ustali, rozszerzyć system rejestracji przewidziany w niniejszej Konwencji na każdy testament, który nie jest wymieniony w artykule 4 lub na każdą inną dyspozycję mogącą mieć wpływ na przeniesienie praw do spadku. W takim przypadku mają zastosowanie w szczególności postanowienia paragrafu 2 artykułu 6.

Artykuł 12

1. Niniejsza Konwencja jest otwarta do podpisu dla Państw członkowskich Rady Europy. Podlega ona ratyfikacji lub przyjęciu. Dokumenty ratyfikacji bądź przyjęcia składa się Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.
2. Niniejsza Konwencja wejdzie w życie trzy miesiące po dacie złożenia trzeciego dokumentu ratyfikacji lub przyjęcia.
3. W odniesieniu do każdego Państwa sygnatariusza, które ją ratyfikuje lub przyjmie w terminie późniejszym, niniejsza Konwencja wejdzie w życie trzy miesiące po dacie złożenia dokumentu ratyfikacji bądź przyjęcia.

Artykuł 13

1. Po wejściu w życie niniejszej Konwencji, Komitet Ministrów Rady Europy może zaprosić każde Państwo nie będące członkiem Rady do przystąpienia do Konwencji.
2. Przystąpienie do Konwencji następuje poprzez złożenie Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy dokumentu przystąpienia, który wywołuje skutki w trzy miesiące po dacie jego złożenia.

Artykuł 14

1. Każde z Umawiających się Państw, w chwili podpisywania, w chwili składania dokumentu ratyfikacji, przyjęcia bądź przystąpienia, może wskazać terytoria, na których niniejsza Konwencja będzie stosowana.
2. Każde z Umawiających się Państw, w chwili składania dokumentu ratyfikacji, przyjęcia bądź przystąpienia, lub w dowolnym późniejszym czasie, może na drodze deklaracji złożonej Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy rozszerzyć stosowanie niniejszej Konwencji na każde inne terytorium określone w tej deklaracji, za którego stosunki międzynarodowe jest odpowiedzialne lub w którego imieniu jest upoważnione do zaciągania zobowiązań.
3. Każda deklaracja, złożona zgodnie z przepisem poprzedniego paragrafu, może być wycofana w stosunku do każdego terytorium wymienionego w takiej deklaracji, zgodnie z warunkami przewidzianymi w artykule 16 niniejszej Konwencji.

Artykuł 15

Do postanowień niniejszej Konwencji nie można dokonać zastrzeżeń.

Artykuł 16

1. Niniejsza Konwencja pozostaje w mocy bez ograniczenia w czasie.
2. Każde Umawiające się Państwo może, w zakresie, w którym ona go dotyczy, wypowiedzieć niniejszą Konwencję w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Rady Europy.
3. Wypowiedzenie staje się skuteczne w ciągu sześciu miesięcy od daty przyjęcia notyfikacji przez Sekretarza Generalnego.

Artykuł 17

Sekretarz Generalny Rady Europy zawiadamia Państwa członkowskie Rady Europy oraz każde Państwo, które przystąpiło do niniejszej Konwencji:

- a. o każdym jej podpisaniu;
- b. o każdym złożeniu dokumentu ratyfikacji, przyjęcia lub przystąpienia;
- c. o dacie wejścia w życie niniejszej Konwencji zgodnie z artykułem 12;
- d. o każdej notyfikacji otrzymanej zgodnie z postanowieniami paragrafu 2 artykułu 3 i paragrafów 2 i 3 artykułu 14;
- e. o każdej notyfikacji otrzymanej zgodnie z postanowieniami artykułu 16 oraz dacie, z którą wypowiedzenie staje się skuteczne.

Na dowód powyższego niżej podpisani, będąc do tego właściwie upoważnieni, podpisali niniejszą Konwencję.

Sporządzono w Bazylei, dnia 16 maja 1972 r., w językach francuskim i angielskim, przy czym obydwa teksty są jednakowo autentyczne, w jednym egzemplarzu, który zostanie złożony w archiwach Rady Europy. Sekretarz Generalny Rady Europy przekaze uwierzytelnione odpisy każdemu Państwu sygnatariuszowi oraz przystępującemu.